

Księga Hioba

Rozdział 16

1. Ale odpowiedział Ijob, i rzekł: 2. Słyszałem takowych rzeczy wiele; przykrymi cieszącymi wy wszyscy jesteście. 3. I kiedyż będzie koniec tym próżnym słowom? albo co cię przymusza, że tak odpowiadasz? 4. Azażbym ja tak mówił, jako wy, gdybyście wy byli na miejscu mojem? azażbym zbierał przeciwko wam słowa, i kiwałbym nad wami głową swoją? 5. Owszembym was posilał ustami memi, a ruchanie warg moich ulżyłoby boleści waszych. 6. Ale jeżeli będę mówił, przecież się nie ukoj boleść moja; a jeżeli też przestanę, izaż odejdzie odemnie? 7. A teraz zemdlił mię; spustoszyłeś, o Boże! wszystko zgromadzenie moje. 8. Pomarszczyłeś mię na świadectwo, a znaczne na mnie schudzenie moje na twarzy mojej, jawnie świadczy przeciwko mnie. 9. Popędliwość jego porwała mię, i wziął nienawiść przeciwko mnie; a zgrzytając na mię zębami swemi, jako nieprzyjaciół mój, bystre oczyma swemi spojrzał na mię. 10. Rozdzierają na mię usta swe, i sromotnie mię policzkowali, zebrawszy się społu przeciwko mnie. 11. Podał mię Bóg przewrotnemu, a w ręce niepobożnych wydał mię. 12. Byłem w pokoju, ale mię potarł; a uchwyciwszy mię za szyję moję, roztrzaskał mię, i wystawił mię sobie za cel. 13. Ogarnęli mię strzelcy jego; rozciął nerki moje, a nie przepuścił, i rozlał na ziemię żółć moję. 14. Zranił mię, raną na ranę; rzucił się na mię, jako olbrzym. 15. Uszyłem wór na zsiniałą skórę moję, a oszpeciłem prochem głowę moję. 16. Twarz moja płaczem oszpecona, a na powiekach moich jest cień śmierci. 17. Chociaż żadnego łupiestwa niemasz w rękach moich, a modlitwa moja jest czysta. (a jeżeli nie tak,) 18. O ziemio! nie zakrywajże krwi mojej, a niech nie ma miejsca wołanie moje! 19. Otoć i teraz w niebie jest świadek mój, jest świadek mój na wysokości. 20. O krasomówcy moi, przyjaciele moi! wylewa łzy do Boga oko moje. 21. Oby się godziło wieść spór człowiekowi z Bogiem, i jako synowi człowieczemu z bliźnim swym! 22. Bo lata zamierzone nadchodzą, a ścieszką, którą się nie wrócę, już idą.

Biblia gdańska – przekład Pisma Świętego na język polski z roku 1632 dokonany wspólnie przez braci czeskich i kalwinistów. Jedno z najpopularniejszych polskich tłumaczeń protestanckich.